

Arrest

nr. 124 613 van 23 mei 2014
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVDE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, op 19 maart 2012 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten - asielzoeker van 17 februari 2012.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 maart 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 april 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DIGNEF.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat P. VANCRAEYNEST verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat S. MATROYE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker diende op 9 februari 2010 een eerste asielaanvraag in.

Op 20 oktober 2010 diende verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9^{ter} van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen weigerde verzoeker op 18 mei 2011 de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen vernietigde op 20 oktober 2011 voormelde beslissing bij arrest nr. 68 823.

Op 24 mei 2011 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard. Het beroep tot nietigverklaring van deze beslissing werd op 28 oktober 2011 door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen verworpen bij arrest nr. 69496.

Op 14 november 2011 weigerde het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verzoeker opnieuw de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigd in zijn arrest nr. 74958 van 13 februari 2012.

Op 16 februari 2012 diende verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9^{ter} van de vreemdelingenwet. Op 21 augustus 2012, met kennisgeving op 31 augustus 2012, verklaarde de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris deze aanvraag onontvankelijk. Deze beslissing werd vernietigd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op 13 februari 2013 bij arrest nr. 97 034.

Op 17 februari 2012 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13^{quinquies}). Dit is de thans bestreden beslissing die luidt als volgt:

*“In uitvoering van artikel 75, § 2 / artikel 81 en artikel 75, § 2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan
[...]*

het bevel gegeven om het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING :

Op 13/02/2012 werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen

(1) Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen : hij verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, inderdaad, betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum.

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 (dertig) dagen.”.

Op 29 mei 2013 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding opnieuw een beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9^{ter} van de vreemdelingenwet onontvankelijk verklaard wordt.

De verwerende partij ging vervolgens over tot intrekking van voormelde beslissing waardoor de vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring in het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op 26 november 2013 bij arrest nr. 114 396 worden verworpen gezien het beroep tot nietigverklaring zonder voorwerp is.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 9^{ter} van de vreemdelingenwet, “*het beginsel van behoorlijk bestuur*”, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van artikel 3 van het EVRM.

Ter adstruering van zijn middel zet verzoeker het volgende uiteen:

“(…)Dat de verzoeker op 16 februari 2012 bij de Dienst Vreemdelingenzaken een aanvraag tot machtiging tot verblijf gegrond op het artikel 9^{ter} ingediend heeft.

Dat töt op heden nog geen enkele beslissing genomen werd.

Dat de Dienst dus geen bevel om het grondgebied te verlaten aan de verzoeker mocht uitvaardigen alvorens betreffende zijn aanvraag voor een machtiging tot verblijf uitspraak te doen.

Dat de beslissing de motiveringen van de vermelde aanvraag tot machtiging trouwens met beoogt. Dat de betwiste beslissing wat dit betreft het beginsel van uitdrukkelijke motivering niet naleeft. Dat de betwiste beslissing bijgevolg strijdig is met de bepaling en de beginselen die in huidig middel beoogd worden Dat de verzoeker hieromtrent naar de volgende arresten verwijst :

a) *Door een bevel om het grondgebied te verlaten te geven zonder rekening te houden met een aanvraag van machtiging tot verblijf op basis van het artikel 9 paragraaf 3 van de wet van 15 december 1980, heeft de afgevaardigde van de minister geen rekening gehouden met alle omstandigheden van de zaak en heeft het beginsel van motivering voorschreven door de wet van 29 juli 1991 miskend » (R.S. van 18 september 2008 nr. 186.368).*

b) *« Vanaf de indiening van een regularisatieaanvraag tot op het ogenblik waarop betreffende deze verblijfsaanvraag gegrond op het artikel 9, paragraaf 3 van de wet van 15 december 1980 beslist werd, kon de tegenpartij geen verwijderingsmaatregel ten opzichte van de verzoekers nemen zonder de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 te schenden, aangezien een dergelijke verwijderingsmaatregel genomen zou worden zonder kennisgeving van alle omstandigheden van de zaak. De beslissing die op dezelfde datum als degene op dewelke de verblijfsaanvraag ingediend werd schendt eveneens dit beginsel, zolang in een dergelijk geval niet bepaald kan worden welke van de aanvraag of de beslissing voorafgaand aan de andere is. Het middel is oprecht ». (R.S. 87104 van 09 mei 2000).*

c) *« De door het artikel 52/3 van de wet van 15 december 1980 verleende politiemachten kunnen niet als gevolg hebben dat de administratieve overheid vrijgesteld wordt van de naleving van de internationale verplichtingen -waaraan de Belgische Staat onderschreven heeft. Als dergelijke verbintenissen worden met name vermeld de bescherming van de rechten die door de artikelen 3 en 8 van het Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden gewaarborgd worden, die een rechtstreek gevolg hebben en die bijgevolg zelf rechten aan de privépersonen toekennen, waarop deze laatsten voor de administratieve of gerechtelijke overheden aanspraak kunnen maken zonder dat enige interne bijkomende maatregel hiervoor nodig is. De administratieve overheid kan bij gevolg het vermeld artikel 52/3 van de wet niet automatisch toepassen wanneer de betrokkene voorafgaand in een aanvraag voor een machtiging tot verblijf op basis van het artikel 9bis van dezelfde wet gewag heeft gemaakt van ernstige en erkende aanduidingen van een mogelijke schending van een fundamenteel recht dat in België erkend is en een rechtstreek gevolg heeft» (Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, arrest nr. 26854 van 30 april 2009).*

Dat de betwiste beslissing bevelen zonder in concreto de door de verzoeker ingediende aanvraag tot machtiging tot verblijf onderzocht te hebben trouwens met het artikel 3 van het hierbovenvermeld Verdrag tegenstrijdig is.”.

2.2. Luidens artikel 39/69, §1, tweede lid, 4° van de vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid *“een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen.”* Onder “middel” in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2004, nr. 135.618; RvS 17 december 2004, nr. 138.590).

Voor wat betreft de ingeroepen schending van *“het beginsel van behoorlijk bestuur”*, merkt de Raad op dat verzoeker zich in zijn verzoekschrift beperkt tot de loutere vermelding ervan. Er zijn echter meerdere *“beginselen van behoorlijk bestuur”* en het komt niet aan de Raad toe uit het verzoekschrift te distilleren welk beginsel verzoeker geschonden acht. Het middel is in de aangegeven mate onontvankelijk.

2.3. De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan zij is genomen. *In casu* geeft de bestreden beslissing duidelijk de motieven en de juridische grond aan op basis waarvan zij is genomen.

Zo verwijst de bestreden beslissing naar artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet en motiveert zij dat verzoeker in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de vereiste documenten; verzoeker is namelijk niet in bezit van een paspoort voorzien van een geldig visum.

Uit het verzoekschrift blijkt evenwel dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt.

Waar de verzoekende partij inhoudelijke argumenten ontwikkelt tegen de bestreden beslissing, voert zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

2.4. De bestreden beslissing verwijst naar de toepassing van artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet. Er dient te worden opgemerkt dat de verwerende partij bij het afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten op grond van artikel 7 van de vreemdelingenwet in feite niets anders vaststelt dan een situatie die door dat artikel gevisieerd wordt. Dergelijke vaststelling dat één van de situaties gevisieerd in artikel 7 van de vreemdelingenwet zich voordoet, volstaat op zich als motivering in rechte en feite van het bevel, zonder dat de verwerende partij gehouden is daarbuiten nog andere motieven aan te brengen. Er blijkt derhalve niet dat verweerder in de bestreden beslissing alsnog diende te motiveren over of melding maken van de aanvraag om machtiging tot verblijf ingediend door verzoeker.

2.5. Uit nazicht van het administratief dossier blijkt dat verzoekers eerste asielaanvraag op 13 februari 2012 werd afgesloten met het arrest van de Raad en dat hij, nu zijn asielaanvraag werd afgesloten en hij niet in bezit is van een geldig paspoort met geldig visum zich in de situatie van artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet bevindt, zodat het geenszins als kennelijk onredelijk beschouwd kan worden dat de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding overgaat tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

In zoverre verzoeker de mening is toegedaan dat hem geen bevel om het grondgebied mocht afgeleverd worden gelet op het feit dat hij een aanvraag op grond van artikel 9^{ter} van de vreemdelingenwet heeft ingediend, dient gesteld dat het indienen van een aanvraag op grond van artikel 9^{ter} van de vreemdelingenwet de overheid niet verhindert een bevel om het grondgebied te verlaten af te geven wanneer de voorwaarden daartoe vervuld zijn.

De Raad wijst er vooreerst op dat een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9^{ter} van de vreemdelingenwet de uitvoerbaarheid van het thans aangevochten bevel om het grondgebied te verlaten niet opschort (cf. o.m. RvS 6 april 2000, nr. 86.715; RvS 22 juli 2002, nr. 109.500; RvS 6 februari 2004, nr. 127.903; RvS 3 juni 2004, nr. 132.035; RvS 3 juni 2004, nr. 132.036; RvS 7 januari 2005, nr. 138.946; RvS 20 november 2006, nr. 164.950), of zou verhinderen dat na het indienen ervan nog een dergelijk bevel aan de vreemdeling wordt gegeven (RvS 3 juni 2004, nr. 132.036). Het indienen van een aanvraag op basis van artikel 9^{ter} van de vreemdelingenwet heeft immers geen invloed op de verblijfsstatus van de vreemdeling en verhindert bijgevolg in principe niet dat ten aanzien van de vreemdeling een verwijderingsmaatregel wordt genomen (RvS 12 januari 2007, nr. 166.626).

Het gegeven dat verzoeker een aanvraag op grond van artikel 9^{ter} van de vreemdelingenwet heeft ingediend die onontvankelijk werd verklaard en waartegen zij beroep heeft ingesteld bij de Raad zodat deze beslissing nog niet definitief is, kan geen aanleiding geven tot de nietigverklaring van het thans bestreden bevel om het grondgebied te verlaten. Immers, een eventuele vernietiging van de beslissing tot onontvankelijkheid van de aanvraag in toepassing van artikel 9^{ter} van de vreemdelingenwet, hetgeen *in casu* het geval is gelet op arrest nr. 97034 van 13 februari 2013, heeft niet tot gevolg dat er een recht op verblijf ontstaat. Het heeft enkel tot gevolg dat de verwerende partij opnieuw een beslissing dient te nemen over de ontvankelijkheid van de aanvraag om machtiging tot verblijf om medische redenen. Aangezien de verwerende partij de nieuwe beslissing waarbij de aanvraag tot verblijf op basis van artikel 9^{ter} onontvankelijk werd verklaard, heeft ingetrokken dient de verwerende partij nog steeds een beslissing te nemen over de ontvankelijkheid van de aanvraag om machtiging tot verblijf om medische redenen.

Uit het administratief dossier blijkt niet dat verzoeker over een verblijfsrecht beschikte op het ogenblik dat hij de aanvraag in toepassing van artikel 9^{ter} van de vreemdelingenwet indiende. Verzoeker toont dit evenmin aan. Het feit dat verweerder opnieuw dient te beslissen over de ontvankelijkheid van de aanvraag 9^{ter} van de Vreemdelingenwet verhindert niet dat aan verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten is/wordt afgegeven. Deze aanvraag heeft immers geen invloed op de verblijfsstatus van de vreemdeling. Het afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten vormt op zich geen schending van artikel 3 van het EVRM. Niets verhindert overigens een ernstig zieke vreemdeling om een verlenging aan te vragen van de uitvoeringstermijn van het bevel om het grondgebied te verlaten.

Verzoeker maakt met zijn betoog niet aannemelijk dat de verwerende partij op een kennelijk onredelijke wijze de bestreden beslissing heeft genomen.

Het enig middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig mei tweeduizendveertien door:

mevr. C. DIGNEF,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

C. DIGNEF